

„Maar hoe? Overmorgen moet ik haar alles zeggen.”

„Nu goed morgenavond! Ik kom na achten! En je opent mij de deur, dan stop ik je een brief in de hand. Dat geknoei ergert mij vreeselijk.”

Zij liepen over de Heerengracht en waren nu aan de Utrechtschestraat gekomen.

„Ik zal hierheen gaan,” sprak Marie en wilde linksaf.

„Waarom! Ik zal je brengen!”

„Neen, doe dat niet. Zij mochten ons weer eens samen zien.”

„Zooals je wilt. Tot morgen! Geef je mij een hand.”

Zij legde haar hand in de zijne; hij hield ze vast.

„Nog iets! Was Charlotte hard tegen je?”

„O neen, zij was heel goed, heel gemoedelijk. Zij heeft gelijk.”

„Tot morgen dan!”

„Ja, tot morgen!”

Zij ging snel heen. Frank bleef even staan, toen volgde hij haar van verre. Zonder links en rechts te zien ging zij snel de levendige straten door, de Amstelbrug over, en eerst op de Nieuwe Heerengracht merkte zij dat iemand haar volgde.

Zij versnelde haar stap, maar de andere liep nog vlugger tot hij haar ingehaald had; eensklaps voelde zij een arm om haar middel geslagen.

„Lief poesje!”

Snel sloeg zij den arm met de parapluie gewapend uit en riep:

„Ga heen! Ik ben niet van je gediend.”

„Kom, kom! Maak je zoo kwaad niet. Tegen anderen ben je niet zoo bits! Kijk toch wat vriendelijker, al ben ik de mooie Frank niet. Een artist trekt altijd meer!”

Zij schrikte hevig en haar aanvaller aanzierende, herkende zij Emile.

„Mijnheer, dat is te brutaal! Zoo iets verwacht ik niet van u.”

„Daarom wou je niet met mij uitgaan, he? Frank is me voor geweest, schijnt het. Nu, ik wil hem niet onder de duiven schieten, maar een enkel kusje!”

Zij rukte zich los uit zijn omarming; het was stil op de gracht, nergens vertoonde zich iemand.

„Niemand zal 't weten, hoor! De preutsche Lot het minste. Je weet Frank is een getrouwd man, hij kan 't dus niet eerlijk met je meenen terwijl ik nog à prendre ben. Kom een kusje in eer en deugd!”

Hij versperde haar den weg, zij verweerde zich met haar parapluie zoo-veel zij kon.

„Wil je dat wel eens laten, lafaard!” riep een stem en Rose Marie keerde zich om en herkende Frank.

„Lafaard! Wie durft dat zeggen?”

„Ik! Schaam je een fatsoenlijke vrouw in den donker aan te vallen.”

„Schaam je-zelf! De pot verwijt den ketel dat hij zwart is.”

„Wat weet je daarvan! Ik zal de dame naar huis brengen. Maak jij dat je wegkomt.”